

לה נס,

אנחנו כבר 30 יום מתקיימים בלעדך !

30 יום אנו חסרים את הופעתך הממייכת, - במולחן הקבוע בחזר האוכל, בסרסיוא וחורוקון בשביליבו, מאחורי הדלפק בכל-בו, וסחם במגיטה של חולין, לבדך - אז עט עדת הבכורים שתמיד החלורתה אליך.

הכאב גזול, החליל שהותרת בקרב חברים ובקרב משפוחך, לא מתמלא, ולא במהרה בונגבר על התדהמה והצער.

אך דרוקא זכר זמותך, ואהבת זמתך - הם שמצורים לבו את כל שהאמנו בו רחית על עיד.

חמיד הורית לילויך לאהוב את היפה שבחיים - להאמין בטוב ולקרור לחיובי. החיוך הלבובי שהיה מובח דרך קובע על פניך - הגיטה הבעימה והיחס החברי, באמצעותם העברת לכולבו את אמרונך ואת דרכך בחיים.

הבט עמה, ובהוצלחה, מה שכולה מנקטים לעשות אך לא חמיד במידה כזו של הצלחה.

איש משפוח מסור היית, בבית משפוח יפה שלמה ואוהבת ואף זכיו לראות את בניך בובים לעצמם משפוחת ימות ושלמות כדוגמת זו שבבית אמת.

התחלת בסלילת הדרך, והשארת לממש יכי דרכך את כל הכלים להמשיך בסלילה. את המסד בבית אמת, והוא חזק ויצוב.

אכן 30 יום אנו חסרים אותך כבר, וימים רבים עוד בחסר - אך אנו בושאים אווך בלבבנו, כמו שהורית לבו, -

בחיוך, בסיפוק, ובאהבה.

יהי זכרך ברוך.

דברים שבאמרו ביום ה- 30 ליד הקבר ע"י

בנימין מרגלית.